Contributed by Ataulfo Riera
woensdag, 03 december 2008 - Last Updated woensdag, 03 december 2008

De huidige financiële, economische en sociale crisis gaat hand in hand met een toenemende ecologische crisis zonder voorgaande. Het gaat om twee uitdrukkingen van één en dezelfde globale crisis van het kapitalisme. Dit systeem toont elke dag een beetje meer aan in welke dramatische impasse het de mensheid aan het onderdompelen is.

Dertig jaar van neoliberale daadkracht hebben geleid tot een immense transfert van rijkdom in de richting van de rijksten op onze planeet, een aanhoudende afname van de verdeling van de welvaart, ten nadele van de werkende mensen, de afbraak van hun rechten, hun arbeidsomstandigheden, hun leven. De verarming, de werkloosheid en de bestaansonzekerheid zijn de directe gevolgen van deze ongelijke verdeling van de rijkdom en van dit neoliberale beleid. De vrouwen, de jongeren, mensen van allochtonen origine zijn er de eerste slachtoffers van.

Miljarden dollars zijn in rook opgegaan en meer dan 4000 miljard dollar uit publieke middelen werden wereldwijd door regeringen opgehoest om de banken en het financiële systeem te redden. Die kolossale hoeveelheid aan middelen, die blijkbaar in een handomdraai werden vrijgemaakt, zou nochtans ruimschoots volstaan om de ongelijkheid uit de wereld te helpen en de meest schreeuwende problemen waarmee de mensheid geconfronteerd wordt, op te lossen. Volgens de Verenigde Naties leven 4,75 miljard mensen in armoede. Het aantal werkende mensen, vrouwen en mannen, die het met minder dan een dollar per dag moeten doen, zal stijgen van 480 miljoen in 2008 tot 520 miljoen in 2009. Ook het aantal werkende mensen die met minder dan twee dollar per dag moeten overleven, zal in diezelfde periode stijgen met 100 miljoen, om de kaap van de 1,4 miljard te nemen. Volgens de Internationale Arbeidsorganisatie zullen 20 miljoen mensen tijdens de komende maanden hun job verliezen. In Europa bedraagt de armoedegraad 16%, wat overeenkomt met 78 miljoen mensen. Acht procent van de werkende mensen leeft in Europa onder de armoedegrens en twintig procent van de Europeanen hebben geen toegang tot een waardige woning. Om koude rillingen van te krijgen!

In België gaf de regering Leterme meer dan 22 miljard uit aan publieke middelen om de banken en hun aandeelhouders te redden van de gevolgen van hun eigen onverantwoord gedrag. Nochtans nemen ook bij ons de sociale problemen toe en blijft het wachten op een serieuze aanpak ervan; zes procent van de werkende mensen is arm en 14,7 procent van de Belgische bevolking, oftwel 1,5 miljoen mensen, leeft onder de armoedegrens, vastgesteld op 860 euro per maand voor een alleenstaande. Het optrekken van alle sociale uitkeringen tot op het niveau van de armoedegrens zou nochtans nauwelijks 1,25 miljard euro kosten. En een minimale maatregel als de verlaging van de BTW op energie tot zes procent, zou minder dan één miljard euro kosten...

Het is dus overduidelijk waar onze regeringen de prioriteit leggen en welke belangen ze dienen. Zelfs beperkte en minimale maatregelen weigert men uit te voeren als ze tegengesteld zijn aan de ongelijke verdeling van de welvaart ten gunste van de rijksten. Er is bijna geen ruimte meer, laat staan politieke wil, voor een louter “reformistisch” beleid. De zogenaamde “regulering” van het “slechte kapitalisme” ten gunste van “het goede”, zoals de traditionele partijen soms wel eens verdedigen, is niets anders dan een rad voor de ogen.

De klimaatverandering, die het grootste probleem vormt van de ecologische crisis, neemt hand over hand en veel sneller dan gedacht toe. Het toont aan dat het beleid dat tot nu toe gevoerd werd ver tekortschiet. De toename van de uitstoot van broeikasgassen blijkt de meest pessimistische schattingen van het IPPC te overstijgen. Sinds 2000 is die uitstoot met 3,5 procent toegenomen, oftewel vier maal sneller dan tussen 1990 en 2000. Zoals Daniel Tanuro onderlijnt: “De dieperliggende oorzaak van het probleem is de onophoudende zoektocht naat grotere winsten, die een permanente tendens tot overproductie genereert. (...) Het is totaal ondenkbaar dat marktmechanismen zullen volstaan om de uitstoot in de geïndustrialiseerde landen terug te dringen met 80 tot 95 procent, zoals het IPCC aanbeveelt.”

Tegenover de sociaal-economische crisis en deze ecologische crisis, kunnen we enkel maar antikapitalistische oplossingen naar voor schuiven, een eisenbundel die sociale, ecologische, feministische, democratische, antiracistische en anti-imperialistische eisen combineert. En die eisen moeten gedragen worden door een massabeweging die zonder omwegen duidelijk maakt dat wij niet zullen opdraaien voor hun crisissen. We moeten integendeel een radicale herverdeling van de welvaart eisen, de heilige “vrije markt” in vraag stellen en het private bezit van de productiemiddelen opnieuw ter discussie brengen.

In België nemen de militanten van de SAP alvast hun verantwoordelijkheid en liggen ze mee aan de basis van eenheidsmobilisaties om een antwoord te bieden op deze dubbele kapitalistische crisis. Zo is er op 6 december de nieuwe klimaatmanifestatie, met “Klimaat en sociale rechtvaardigheid” als één van de drijvende krachten. En zo was er ook de actie ‘Stop het casinokapitalisme’, die op 12 november 150 personen samenbracht voor de Beurs van Brussel. De SAP nam het initiatief voor deze actie, samen met organisaties als Attac, Vrede, CADTM of de PVDA. Dit is de weg waarop wij verder willen gaan: de strijd op gang trekken, verbreden en éénmaken om zo duidelijk te maken dat het mogelijk is om in actie te komen en een uitweg te vinden uit deze dubbele crisis. Daarvoor kunnen we enkel maar vertrouwen op onszelf. Laat de kapitalisten hun crisis maar betalen!